

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Hjemløs

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Hjemløs", i Goldschmidt, M. A.: *Hjemløs*, udg. af Mogens Brøndsted ; Harald Jørgensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, 1999, s. 271. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt03-shoot-idm139686920238304/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Hjemløs

mæssige Anstand forøgedes ved den Ærefrygt, hans Alder indgød, ved de Fordringer, han syntes at kunne gøre paa, snarere at være Gjenstand for Opmærksomhed end at yde den.

Hun befandt sig her under lagttagelsen af alle Regler for Høflighed, Finhed og Ynde fuldkommen i sit Element, idetmindste syntes det Otto saa. Hans Øie var ikke øvet nok til at see, at hun tildeels spillede, hvad der var Grevens anden Natur, at hun, uden just at være theatrisk, medbragte, hvad der var Scenens Erindringer eller udviklet ved Lampeskinnet, medens han gav, hvad der var Tradition i hans Slægt. Hendes eneste Feil var, at hun for Alvor vilde forestille den fornemme Dame, og denne Feil kunde Otto ikke see. Han studerede ivrig disse smaa Artigheder, denne lette Tone, der ligesom legende bar det Besværlige: at tale om Intet, at variere Udtryk af Fornoielse, medens Gjenstandene næsten stadig vare de samme, at have Sindet eller idetmindste Ordet livlig beredt for den Andens Skyld, og paa samme Tid gaae rigtig, vende sig rigtig o. s. v. – og imidlertid begik han selv smaa Anstød, da Greven under sin Opmærksomhed for hende ikke tabte ham af Sigte, men behandlede ham med ligesaa megen Høflighed, som om han var en Prinds i en Prindsesses Følgeskab.

De kom til en rummelig Plads i Parken, hvor en Samling af sydligere Træer stode tæt omgivne af beskyttende Bøge, Aske og Graner, og imellem hvilke den varme Zones Blomster vare henplantede i foreløbigt Sommerophold paa Flader af floilsblødt Grønsvær. Det var saa skønne Farver og en saadan Duff, at hun med Sandhed kunde sige: O, dette seer ud som Miklagards Hof mellem Væringevagten!

Greven sagde: I Sandhed, større Løn kunde jeg ikke ønske for Aars Arbeide ved dette Anlæg end en saa skøn Lovtale! Men det er ikke færdigt endnu, her ere vi endnu ifærd med at arbeide.

Bagved det Sted, hvor de stod, overfor en Udsigt mod Syd henover et usædvanlig smukt, bakket Landskab, var en halv færdig Bygning: adskillige Marmorfiser og en Soile laae i Græsset.

Det vil tage lang Tid, min Søn kommer nok til at gjøre det færdigt, sagde Greven.

Der var i disse Ord en Aande, om just ikke af Udødeligheden, saa dog af den stolte jordske Slægts Uendelighed; Sjælens Horizont